

Likt en drunknandes första andetag när huvudet bryter ytan ekar ljuvligt befriande ord mellan viskande stammar i Mariac. Liv. Hopp. Cordoviens framtid växer än med rågen på fälten och solen stiger än över klipporna vid kusten, ohindrad av rökplymer och svarta segel vid horisonten. Cordoviens barn jublar i skymningen, med hjärtan svällande i stolta bröst. Sörjer fränder som gått hädan för att bli ett med jorden vi dyrkar men besjunger morgondagen som bär hopp om frihet i vinden. Jag vet att den kommer. Jag har sett den i vackra Falkars blick, i blänket från kravlöst modiga Lejons plåt och i daggvåta avtryck av Ulvars fötter i skogen. Ett fritt Cordovien, återigen.

Och ändå har jag sett avgrundens ändlösa käftar öppnas under mig, känt tvivlet på min egen förmåga överskrida vett och reson till den punkt där mina lemmar ligger livlösa utan kraft. Jag vill aldrig hamna där igen, och om det kräver ett kallare hjärta, ett hårdare sinne och en fastare hand, må det då vara så. Förbundet och Cordovien måste stå starka.

De är nära nu, en styrka övermäktig vår även om vi haft alla våra stridsföra trupper på plats. De sårade på andra sidan skogen har knappt fått mer än en tanke, vi har barrikaderat oss i hast och ändå vet vi att inget kommer stoppa den fyrpipiga kanon som sakta rullar mot oss, eller den tungt beväpnade trupp som snart kommer göra sitt intåg i Mariac. Alla rör sig oroligt framför stabshuset, spänningen tjock nog att skära itu med en slö kniv. Jag kontrollerar som hastigast barrikaden, känner ett ögonblicks frustration över var våra trupper befinner sig tills jag inser att den hälft av Tassvakten som står bakom brädorna är hela vårt tunga infanteri. Ulvar, Danna'Gil och Maner syns naturligtvis inte, men de finns där ute... visst gör de? Låter inte tvivlet synas i mitt ansikte när jag återvänder upp till staben för en sista rapport.

Alltför snart är de här, kanonen dånar och själva väggarna i huset bakom mig darrar. Håller vi stånd? Nimwen springer upp och ned för backen mot stridens mittpunkt, hennes alviska anletsdrag spända i tillbakahållen oro när hon delger oss det som sker. Snart behövs dock inte hennes ögon längre, vi kan höra hur Skaegiska bärsärkar störtar igenom den barrikad som nu ter sig ynkelig mot Gillets styrkor. Återigen dånar kanonen. Och igen. Och igen...

Elonore har redan försvunnit ut i skogen och jag skänker henne en stilla tanke innan jag justerar greppet om mina dolkar och förbereder mig på det som väntar, oundvikligt nu. Står utanför stabshuset och känner brädorna svikta under mig när jag skiftar vikten från ena foten till den andra, rådvill och förtvivlad över hur få vi är. Trollen har tagit positioner till hälften dolda av träden inne i byn, redo för strid på det naturliga sätt som deras kultur har fostrat dem till sedan födseln. Avundas jag dem? Kanske.

Ändå är det från dem klarsynen kommer i krigsdimman, och uppriktigheten i ett par trollögon som möter mina får världen runtomkring att tystna trots den galenskap som råder.

"Grianne... Borde du verkligen vara här?"

Ett halvt hjärtslags tvekan –var gör jag mest nytta? Han håller min blick ett andetag till, och jag känner omtanken väcka förnuftet till liv.

Ett språng ned från stabshustrappan sätter igång världen igen, och ropen runtomkring mig faller över mina sinnen som en kaskad av kaos. Någon skriker åt mig att låta Grim visa vägen, kanske

var han närmast just då och kanske var det meningen, men jag nickar och följer utan ett ord. Aldrig har jag känt mig så utlämnad som när kåpan fladdrar ut bakom mig och jag ser över axeln hur Gillet avancerar förbi vårt hus med vapnen höjda och ansikten galna av blodtörst. De måste se mig, måste ha sett var jag flydde ut i skogen bakom en sårad Ulv som samlar sina sista krafter för att föra mig undan döden. Vi springer, stigar öppnar sig under Grims fötter som om han vävde in dem i själva skogen, och jag hör blodet rusa i takt med mina flämtande andetag. Stridslarmet bakom oss förvandlas till trupper hack i häl och vi flyr i vild blindhet mot någon plats som kan dölja oss för pistolernas gapande mynningar.

Vi når fram till svinhuset, och jag hinner knappt notera det obehag som reser sig i min kropp efter bakhållet vi råkat ut för just här någon dag tidigare, innan vi kastar oss in genom den lilla dörren. Grim slår igen den bakom oss innan våra fötter ens hunnit landa i halmen därinne. Jag landar med ryggen mot bortre väggen, dolkarna höjda och tänderna sammanbitna för att möta den första fienden som följt oss dit.

Men det är tomt, tyst, och vi är ensamma. Grim slår ut en bräda och kikar ut, snabbt, effektivt som bara en Cordovsk Ulv kan. Den tomma stigen utanför blir det godkännande vi behöver och andetagerna faller ned i våra lungor igen, får oss att sjunka ihop mot de torftiga brädorna med uppspärrade ögon i dunklet. Det är först nu som jag minns att Grim är sårad, och han faller ned i halmen med ett stön när kroppens överlevnadsinstinkt släpper taget om smärtan och låter den blomma ut. En krutsalva har träffat honom i sidan, eller kanske i armen, jag kan inte avgöra och hans tunika är nedblodad sedan länge. Hans ansikte är blekt och svettglänsande där ljuset faller in mellan brädorna i skjulet. Jag kan ingenting om att läka, men jag känner igen gränslandet mot döden när jag ser det och Grim är inte långt därifrån. Jag pressar ned den sura smaken av skräck och hjälplöshet och tänker att jag måste få honom att prata, att fokusera, så att han håller sig vid liv tills hjälp kan ordnas.

Utanför i byn några hundra steg bort avfyra kanonerna igen, och skriken avlöser varandra från sårade och stridande som tappert kämpar i den sjunkande solens sken. Mina tankar är hos dem, strider sida vid sida med dem, men min kropp sitter förfrusen i ett svinskjul och kan inte förmås göra något annat än att tala.

Så vi talar.

Om Ravn, gammelulven, som Grim känt så länge. Om Frihetens Röst och eventuella mål och planer. Om vad vi ska ta oss till när musköterna tystnat och Gillet svärmar över marken kring myror runt utspilld honung. Vi diskuterar hur vi ska ta oss runt Calcosse som numera hålls av fienden, och hur vi kan nå Tröskehöjd och den samordningsstyrka som finns där. Jag föreslår en förklädnad som Cretzisk soldat med fånge, om vi bara kan komma åt den uppsättning Cretzer-kläder som jag kommit över i byn. Grim kommenterar med svag röst att jag borde spela soldaten, eftersom jag förmodligen har mer erfarenhet av roller än han. Är det ett försök till ett skämt? Jag ler i dunklet, låter läpparna krökas i ett glädjelöst leende endast för att möta hans ansträngning, och minns alla de skepnader Grianne de Rosenny fått anta genom åren. Tystnaden i skjulet blir plötsligt så påtaglig, och det förflutnas röster verkar ta form i det gråa

träet framför mig. Jag sluter hastigt ögonen, men möts där av bilden av hur våra sista styrkor huggs ned av Skaegis bredsvärd och Svarta Solens vinande dolkar. Tanken på Brödraskapet och vad de kommer göra med mina bröder och systrar får magen att vända sig, men jag kämpar emot reflexen att kasta upp och pressar huvudet mot väggen bakom mig. En cirkel av rått kött på vägen fyller mitt inre synfält innan ännu en kanonsmäll får mig att rycka till, och komma tillbaka till nuet. Grim har segnat ned igen, och jag får ur mig hans namn med skarp ton. Jag kan inte avgöra om han andas, men jag tänker inte låta honom dö framför ögonen på mig...

Han vaknar till, trött och kraftlös efter att ha förlorat så mycket blod, men kämpar sig tillbaka till medvetande. Jag ser hur skriken från byn påverkar även honom, och jag vet att han oroar sig för sina Ulvar där ute. Det finns egentligen inte något vi kan säga till varandra, men jag är glad att han är med mig i tomheten. Det är så stort, så tungt, att bära budet om Mariacs undergång och är vi två finns det i alla fall hopp. På något sätt kommer händelsen att berättas i Tröskehöjd, och därifrån spridas till Toulonné och vidare.

Ännu mer pistoler avfyras, klang från svärd och rustningar som möts i dödlig dans... Det går inte att urskilja från vem vrålen av smärta och vanmakt härrör, men min fantasi snurrar likt en slända med garn som tvinnas utan en chans att blunda för något. Så många där ute som legat på korset under Ludvigs vård, så många som skulle kunna hämnas bortom sans och vett. Så många där ute som förråtts av min infiltratör i Huset Veleno, och så många ord jag hört ropas för vedergällning mot honom. Våra befäl som beordrat avrättning av Gillesfångar utan urskiljning, de kommer inte leva länge sedan all information lämnat deras läppar. Jag är kall in i själen, kan inte förmå mig att känna något annat än sorg djupare än något jag tidigare upplevt. Dagen är svart, himlen blodröd och jorden fylld av ett tyst kvidande i smärta.

Det har varit tyst utanför ett tag nu. Springande steg och rop hördes längs stigen, men stillnad råder och jag vågar mig på att kika ut genom hålet i dörren igen. Ingenting. Det är skönt att röra på sig, även om det bara innebär att flytta sig ett steg eller två i hukande ställning där inne i svinhuset. Jag har suttit innanför dörren för att hugga ned den Gillessoldat som vore dum nog att sticka in huvudet när de kom, men det verkar som om eftersökningspatrullen uteblir. Sakta rullar hjärnan igång, och jag känner den välbekanta rastlösheten komma över mig. Men blicken riktad mot stigen delger jag min plan för Grim; att låtsas tillhöra Svarta Solens Brödraskap med mina svarta och röda kläder, och täcka ansiktet nog för att kanske passera som en av dem. Jag ska bara smyga mig nära nog för att se hur läget i byn är, och kanske, tillägger jag för mig själv, lyckas jag ta någon som gisslan innan jag är klar. Men jag får inget svar, och omedelbart isar sig mitt inre i vetskap om vad som måste ha inträffat när jag vände ryggen till.

Jag vänder mig sakta mot Grim, och hans ihopsjunkna ställning i halmen sparkar undan all stadga som höll mitt hjärta uppe nyss. Jag knäfaller vid hans sida och skakar honom lätt, försiktig med hans skada men enträgen i handling och röst när jag viskande ropar hans namn. Tidigare har han reagerat direkt, men nu får jag ingen respons, och förtvivlan väller upp i mig som en tidvattenvåg mot bräckliga klippor. Skakar honom hårdare, inte längre medveten om faran i närheten till byn och höjer rösten, slår honom lätt på kinden för att väcka honom... Han måste gå att väcka!

Rösten bryts och jag försöker igen, kallar hans namn om och om igen blandat med förbannelser över honom och hans brutna löfte att inte dö ifrån mig här, inte så här och inte nu. Pressar in mina fingrar i hans sår, så som vi brukar göra med fångar som trott att det värsta varit över när kniven väl lämnat deras kött, men han vaknar inte och mina händer blir till klor i hans kropp. Nu ber jag inte längre för Cordoviens skull eller för hans sisters eller Ulvarnas. All den stålhårda kyla som varit min fasad sedan kriget började rämnar när ensamhetens vidder breder ut sig inom mig och framför mig. Jag kan inte bära Cordoviens öde själv, jag kan inte ta Mariacs hundratals döda på mina axlar och föra budet om deras offer till Tröskehöjd på egen hand. Jag förbannar honom för att han lämnar mig själv, för att han dör ifrån mig i den smutsiga halmen bara några springande steg från en fältskår. Han blir till det hopp jag burit i bilden av Cordovien, och det hoppet slocknar i ett gigantiskt mörker jag inte kan ta mig undan, det kletar sig fast i mitt inre och hotar att kväva mig...

Gråtande tvingar jag mig själv till handling, får av mig kåpan och breder ut dess tysta, svarta tyg över Grims kallnande kropp. Jag kontrollerar dolkarna vid mina sidor och drar sakta upp halsduken för ansiktet, den som jag burit dels för kylan och dels för att dölja det sår Gillets pistol slet upp i min hals vid bakhållet vid den här platsen. Sambandet sänder en kall kåre längs min ryggrad och jag låter tårarna falna och ersättas av sammanbiten ilska, låter den styra mig när jag tar min hand från Grims ben och vänder mig mot dörren och fiendeland, ensam som jag aldrig tidigare varit.

Tystnaden utanför är kompakt, inte ens skogens ljud når mig när jag stannar ihopkrupen för att bedöma situationen. Har fåglarna flytt på grund av kanonerna, eller har de fallit döda ned i sorg över Cordoviens barn som vätt marken med sitt blod den här dagen? Jag ser ut över det bleknande gräset på andra sidan stigen, undrar vilket håll som är lämpligast att närma sig ifrån och möter återigen en våg av hopplöshet när jag känner hur liten jag är, och hur många Gillet är, och hur långt det är att färdas...

Ilkska. Hat mot de som kommit i girighet och som tagit så mycket från oss i varje handling, varje ord... Hatet är bättre, det fyller mig med glöd och mod, och jag rör mig åt vänster istället, för att ta mig in bakom stabshuset via Danna'Gils läger. Det knakar i skogen nu, bakom mig och framför mig, och jag stelnar till nära marken, dolkarna redo och andningen stilla medan jag lyssnar. Åter tystnad. Rör mig lite till, hittar stigen där vi flög fram för så kort tid sen, och för en evighet sen. Ögon och öron fokuseras överallt, landar på ett ställe för att i nästa hjärtslag vara på en punkt långt därifrån, aldrig stilla, aldrig utsatt.

Plötsligt fångar rörelse min blick, och jag fryser där jag hukar mig i blåbärsriset. Var det Danna'Gil? Kan det ha varit sökarnas vita musköt och böljande kappa jag såg? Men de är borta, jag hittar inte skuggan av dem igen, och jag blir rädd att den lilla gnistan hopp inom mig kommer att leda mig vilse i skenbilder ända in i Gillets klor. Samlar mig, försöker förmå mig att tänka som en ur Brödrskapet och röra mig på stigar som inte syns direkt från stigen. Fortfarande omger mig ljud från andra som tar sig fram genom mossan och riset, men fåglarna har tveksamt börjat sjunga igen och jag tror att jag är ensam just här än så länge. Framåt, ständigt framåt, så

ljudlöst det går och så nära marken jag kan... Sökarnas tält börjar skymta mellan trädstammarna och jag saktar ned ännu mer, vet inte hur långt ut Gillet har satt ut posteringar. Bekräftar att en inbillad vakt är kläder på tork utanför tältet, och det absurda normala i en sådan syn får mig nästan att tappa koncentrationen. Åratal av träning tar över och jag stålsätter mig för vad jag tror att jag kommer få se, när det vackraste ljudet Cordoviens öar kan uppbringa möter mina öron. Det är svagt, trevande och utan svar, men det är en ulvissla och jag skulle kunna jubla av glädje och gråt på samma gång när jag hör den. Istället ler jag bakom det svarta tyget som täcker mitt ansikte och rör mig med förnyad kraft, inte längre ensam och det är svindlande!

Även Manernas tält kommer inom synhåll, och jag är relativt säker på att inga vakter håller uppsikt hitåt –återigen har Gillet misslyckats i uppmärksamhet och vaksamhet. En paus för att besluta hur jag ska gå tillväga när jag når utkanten av byn, och hur många jag kan ta ut innan jag blir upptäckt. Förtvivlan är nästan bortskrumpnad och det är vässad målmedvetenhet som driver mig nu, Grim ska inte ha dött förgäves. Jag hinner dock inte mer än resa mig något och göra en ansats att röra mig framåt när ännu en underbar överraskning når mig mitt i känslostormen. Ut bland träden kliver ingen mindre än Natarniel, en av mina närmaste agenter i Mariac, och ett kvävt ljud undslipper min strupe innan jag kan hejda mig. Vilken annan gång som helst hade ett sådant misstag gjort mig hårdare än tidigare, men nu är hans framträdande lika med säkerhet och vi faller i varandras armar utan att hejda glädjen som stormar i tryggheten av en vän där man trott sig ensam bland hatade fiender. Ett ögonblick av pur lättnad som får min själ att kasta sig uppåt i rusig flykt åtföljs av de tunga kedjorna av död som drar ned lyckan igen, och jag berättar i ett fåtal ord om vad som hänt och var. Natarniel störtar fram före mig, kliver med lätthet där jag nyss krälat i dolda fickor i marken. Han lyssnar inte på mig, trots att jag upprepade gånger tvingar mig att säga orden.

”Grim är död, han är död. Det är ingen idé, han är död, Natarniel.”

Vi når svinhuset utan att jag märkt att jag förflyttat mig, och jag står fastnaglad i marken utanför, kan inte förmå mig att huka mig genom dörren igen och komma in till Grims livlösa kropp. Kan inte förmå mig att gå in till den svarta best som är min förtvivlan, som bor därinne utom synhåll för solen och väntar på mig. Jag ropar på min agent, frustrerad över att han den här gången inte lyssnar på mig, och är på väg att ge upp när jag plötsligt hör hans röst blandas med hesa hostningar. Misstro sköljer över mig tillsammans med ett exploderande, uppflammande hopp, och jag är inne i skjulet på ett ögonblick. Grims namn flyger över mina läppar samtidigt som mina händer rör vid hans kropp, hans levande kropp, oh heliga Cordovien, han lever! Tonen i min röst lämnar inte rum för ett hjärtslags tvekan när jag beordrar min agent att hämta en helare, och jag hör på avstånd hur hans springande steg försvinner längs stigen.

Den här gången är det glädjetårar som faller längs mina kinder, hejdlöst gråter och skrattar jag om vartannat, oförmögen att hålla tillbaka lättnaden som lyfter mig likt vingar. Jag är inte längre arg för att han lämnade mig, och jag är inte längre ensam. Endast Grim var med mig när avgrundens best hotade sluka mig hel, och det är ett band jag inte kan förklara men som är större än jag har ord för. Jag klappar på honom, kan fortfarande inte tro att det är sant, pladdrar av yrsel innan jag kommer mig för att säga något av värde. Jag låter honom få veta att hans

Ulvar är där ute än, att jag hört dem vissla, och den omedelbara ändringen i hur han andas är bekräftelse nog på vikten av det beskedet. Ett svagt tack når mig genom ett stilla leende, och vi väntar i återfunnen ro på fältskären som närmar sig.

Vi får ut Grim ur svinhuset och fältskären sätter igång med att stoppa blödningen, muttrar över hur mycket som redan runnit ut och att det är i sista stund vi hämtat honom. Natarniel hjälper honom så gott det går, men jag har mötts av Albins stapplande figur och jag stöttar honom mot svinhusets vägg. Trogne, lojale Albin som sårad kommit för att se hur det är med Grim. Glädjen bubblar ännu i mig, men mattas något när jag lyssnar till hans historia från Gillets inledande attack nere vid barrikaden för vad som känns som en evighet sedan.

Och sedan är Grims skador förbundna, och vi kan få honom på fötter med en gemensam ansträngning och uppmuntrande ord. Jag hade burit honom på mina axlar utan hjälp om det hade behövts, men en Ulv viker sig inte så lätt och även Grim har sin stolthet att upprätthålla. Han har lyckats, han förde mig i säkerhet och överlevde, och för det har han min tacksamhet.

Vi återvänder in i byn lika slitna som de vi möter, men mitt hjärta värker av kärlek och styrka när jag ser Cordoverna som trots skador och död lyfter varandras mod i glada tillrop och genom varma, uppriktiga kramar. Det är ömsesidig lycka över att vara vid liv, att se sina vänner gå och tala och att få andas ren cordovsk luft som fyller de omfamningar jag ser när jag återvänder från ensamhetens och tomhetens fält. Ännu en dag i dödens tecken har passerat, och vi lever, vi lever...

För Cordovien
Leve Cordovien